

KIS HÍR

TÉL APÓ . . . SZÁNKÓN HAJTAT ELŐ. (Lásd a 44. lapon)

Szerkeszti Forgó bácsi.

A JÓ PAJTÁSOK KINCSE.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

AKI abban reménykedik, hogy jó szerencse fogja érni, az rendszeren jó kedvű is és rózsás színben lát mindent maga körül. Zoltánnál azonban ez a szabály éppenséggel nem vált be; legalább Piroska néhány nap óta sehogy sem volt megelégedve az ő jeles diák-bátyjával.

Semmire sem lehetett hasznát venni, még olyan játéokra sem, melyben máskor nagy kedvét találta. Tágas udvaruk, pázsitos nagy kertjük volt s itt sokszor vígan játszogattak, kivált ha pajtások jöttek látogatóba, ami sűrűn megtörtént, mert a mama szerette, ha gyermekei, dolguk végeztével, hozzájuk való társakkal vígan elmulatgatnak. El gyakori vendég volt épp Ákos is, akinek szüleivel a Piroskáké szülei jó barátságban éltek. A jó szívű, vidám kedvű, izmos és bátor Ákos nagyon szerette Piroskát és mindig befogadta társnak a labdázásba.

— Iparkodnod kell, hogy méltó légy a bátyádhoz, mondogatá. Zoltán egyik legjobb labda-játékos az osztályunkban.

Most is eljött Ákos két nap is egymás után.

— Jó lesz, ha kissé gyakoroljuk a nehezebb ütéseket, dobásokat, szólt Zoltánhoz. A nagy labda-versenynél a mi osztályunkból Tivadar bizonyosan minket kettőnket fog kiválasztani az egyik csapatba.

— Persze, felelé Zoltán, nem valami nagy lelkesedéssel. Nagyon jó lesz.

De bár rámondta, hogy nagyon jó lesz, néhány percz mulva már eszébe jutott, hogy sürgető dolga van, el köll mennie.

— Majd Piroska labdáz veled tovább, mondá.

A leányka meg is tette örömet, bár csodálkozott, hogy Zoltán oly keveset törődik eddigi legkedvesebb multságával. Csodálkozott Ákos is, de nem igen törte rajta a fejét. Őszinte, jó hizsemű fiu lévén, esze ágába sem jutott, hogy Zoltán azért áll odább, mert sajtáságosan kellemetlen érzés fogja el, valahányszor szemben áll Ákossal. Mint ha azt sugná egy benső hang:

— Ezt a jó pajtásodat akarod rászedni... helyes az?

De ha aztán Gyulával beszélt, megint csak megerősödött az elhatározása, hogy megszerzi azt a kincset. Csak már együtt volna a szükséges pénz! Mert egyelőre az az egy forint is nagy pénz volt ám neki. Ujra meg újra elő vette az erszényét, megszámlálta a tizeskeit, de még nem volt elég.

— Kérek a mamától egy tizeskét... majd találok valami ürügyet, hogy mire köll... És elmegyek Józsi bácsihoz... neki is mesélek valamit... ő is ad egy-két tizeset... akkor elég lesz.

Ezek a tervek szépen sikerültek is, és így Zoltánnak voltaképen jó kedvűnek kellett volna lennie; e helyett azonban inkább kedvetlen volt s alig birta palástolni. Még eddig soha sem járt görbe uton, most pedig olyan-formát sejtett, mint ha nem is a legegzenesebb ösvényen indult volna meg; Gyula azonban majdnem kigunyolta.

— Ugyan ne légy olyan jámbor együgyű! Nagyon természetes, hogy aki nagy kincshez akar jutni, annak holmi apró haszontalanságokkal nem szabad törődnie. Minden rendben lesz, majd meglátod. Csak iparkodjál, hogy a szükséges pénzt össze szerezzük.

— M
tán. De
valahog

Ha r
kölcsonl
rék-pör
gyűjtött
Előre is
róla Zo
volna r
Egy-két
kölcson.

Adott
csomó t
pörsölyél

— M
meg lesz
már meg

— Ak
Mondtan
— No
említem
hogy mo
getősen?
amelyet

— I
akadozva
igen volt
ban kime
egy hűsit
mos vize

— Jaj
dázást lá
nem meh
utban, cs

Zoltán
hugocskáj
lett volna
készséggel
szólt tehát

— Még egy tizeske hiányzik, felelé Zoltán. De ezt ma vagy holnap megszerzem valahogy.

Ha mástól nem, megkapja Piroskától kölcsönkép. Mert Piroskának is volt takarékpörtyökéje s nagyon szorgalmasan gyűjtötte a tizeskéket. Már tudta is, mire. Előre is nagy öröme telt benne. Tudott róla Zoltán is, de a világért sem akarta volna megzavarni a hugocskája terveit. Egy-két tizeskét mégis csak adhat Piroska kölcsön.

Adott is, még pedig szívesen, mert jó csomó tizeske meg huszaska csörgött a pörtyökében. De meg így is szólt Piroska:

— Majd vissza fizeted, ugy-e, ha majd meg lesz az a nagy kincsed? Mikor kapod már meg?

— Akkor a mikor, felelt Zoltán kurtán. Mondtam már, hogy erről ne beszélj.

— No, no . . . hiszen mások előtt nem említem . . . Azt sem mondhatod meg, hogy most ez a tizeske mire köll oly sürgősen? Talán a nagy labda-versenyre, amelyet ma délután fogtok megtartani?

— I . . . igen . . . persze, felelt Zoltán akadozva, mert a fillentésben még nem igen volt gyakorlata. Tudod, a sok futásban kimelegszik az ember . . . és van ott egy hűsítő-árus, aki málna-szörpöt, citromos vizet mér . . .

— Jaj de szeretném én azt a nagy labdázást látni! sohajtá Piroska. Zoltikám, nem mehetnék-e veled oda? Nem állnék utban, csak messziről nézném.

Zoltán máskor is szívesen teljesítette hugocskája kívánságait, most meg épp bajos lett volna megtagadni, mikor Piroska oly készséggel segítette ki a kölcsönnel. Így szólt tehát:

— Jól van, eljöhetsz velem. Mindjárt ebéd után egy kis dolgom van ugyan, de majd eljövök értted . . . ugy három óra tájban légy készen.

Még messze volt a három óra, mikor Piroska már föltette a kalapját és indulásra készen állt. De bizony már jól el is mult három óra, s még folyvást csak ott álldogált.

— Hová készül, kisasszonykám? kérdezte végre a szoba-lány.

— A ligetbe . . . Zoltival.

— Akkor fusson ám, mert az urfit az imént láttam egy másik urfival itt a ház előtt elporoszkálni . . . csakugyan a liget felé siettek. Tán még utól érheti őket.

Sietett is Piroska s még csak nem is igen haragudott, hogy Zoltán megfélekedett róla. Hát ha nem is feledkezett meg, csak nem jöhetett. Ő egyik legjobb labdázó, mondta Ákos . . . bizonyosan elfogta valamelyik pajtása és nem ereszti, nehogy későn érkezzenek és kimaradjanak a játékból.

— Ha szaladok, bizonyosan utól érem.

Szaladt és e közben előre örült annak, milyen szép lesz az, ha majd ott látja Zoltánt a győztes párton; mert az természetes, hogy a versenyben az a fél fog győzni, amelynek Zoltán is ott lesz a soraiban.

Kétség kívül nagyon szépet fog látni és ő még büszkébb lesz a bátyjára; egyelőre azonban mégis hiba volt, hogy bár nagyon sietett, mégsem érte utól Zoltánt, pedig már egészen a ligetben volt. Nem is nehéz rá találni a helyre, ahol a diák-sereg mulatoz, mert ugyancsak hatalmas zivaj hangzott egy nagy tisztás felől. El is jutott a leányka ennek a széléig, de ott aztán félénken és habozva állt meg. Tömérdék fiu

(Folytatása a 37. lapon.)

... MEGINDULT A LEÁNYKÁVAL. (Lásd a 38. lapon.)

járt-kele
nagyobb
is kezd

hol diad
nagyot p
san pöröl
dobott. L

(Folytatás a 35. laphoz.)

járt-kelt, futott a tágas tisztáson, a legtöbben nagyobbak nyilván Zoltánnal; a játék meg is kezdődött már. Arról természetesen

szó sem lehetett, hogy olyan kicsi leányka, mint Piroska, de akár még felnőtt ember is besétáljon oda, ahol a fiúk rohanvást rohantak erre-arra, dobálták a labdát s

... TÖBB ÜVEGET LEVERT. (Lásd a 39. lapon.)

hol diadalmasan ujjongtak, ha a labda nagyot puffanva célzott talált, s boszusan pöröltek, ha valamelyik pajtás rosszul dobott. Lehetek vagy harminczan és mind

a hány kiáltozott, futkosott... hát biz' ott nem lett volna tanácsos lábatlankodni.

Nem is gondolt rá Piroska, hogy oda bemenjen; csak Zoltánt szerette volna látni

és azt szeretne volna tudni, melyik az ő csapatja. De hiába nézelődött, nem látta. Így pedig nem tudja, melyik félnek kívánjon szerencsét, mikor örüljön?

A pázsitos térségnek a szélén csakugyan ott volt a hűsítő-árus. Talán ez tud valamit. Piroska rászánta magát, hogy megkérdezi; annál inkább, mert a vándor kereskedő nagyon nyájasan vigyorgott feléje.

— Tetszik valami, kisasszonyka? Jó málna-szőrp . . . limonádé . . .

S az asztalra mutatott, mely tele volt kisebb-nagyobb üvegekkel, poharakkal. Piroskának persze nem effélén járt az esze.

— Köszönöm, nem köll semmi . . . Hanem, kérem szépen . . . nem látta ott a fiúk közt a Zolti bátyámat . . . és hogy melyik csapatban van?

A hűsítő-árus nyájas vigyorgása rögtön eltűnt. Nyersen rivalt rá a leánykára:

— Mit fecseg nekem effélét? Mit tudom én, melyik az a Zolti bátyja . . . Ha valamit vásárol, jó; ha nem, álljon odább! Mit is ténfereg ilyen kis leány itt egymagában?

Piroska ijedten huzódott félre s már arra gondolt, hogy haza menekül; de ebben a pillanatban ismerős hang szólalt meg:

— No, mi az? Hallja-e, limonádé-habaró barátom, ha még egyszer meglátom, hogy így rámordul kis leányra vagy kis fiúra, akkor össze is szedheti a sátorfáját, mert itt ugyan egy árva pohár vizet sem vesz magától senki; kihirdetem a fiúknak, hogy nem szabad magánál vásárolni.

— Jaj, dehogya, nagyságos urfi, felelt a limonádés ember, alázatosan lekapva a kalapját. Ó, dehogya bántok valakit . . . csak . . . csak . . . ez a kisasszonyka kérdezett valamit, amit nem tudok . . .

A hatalmas pártfogó ezalatt már ott termett Piroska mellett, ki megnyugodva és földerülve nézett rá, mert rögtön ráismert Tivadarra, minapi nyájas barátjára, ki most kipirult arcczal, kezében nagy labda-ütővel lépett hozzája.

— No te csöppség, talán megint Zolti bátyádat keresed?

— Az ám, felelé Piroska teljes bizalommal. Nagyon kívántam ilyen labda-versenyt látni és Zoltán megígérte, hogy ide kísér s majd meg is magyaráz egyet-mást; de hamarabb elment hazulról és itt nem látom . . .

— Én sem láttam még, pedig az én katonám. Ki is kap, ha be nem rukkol, mire rá kerül a sor. No, bizonyosan itt ögyeleg valahol közel. De arra nem fog ráérni, kicsikém, hogy veled beszélgessen és a játékot magyarázgassa neked; a nélkül pedig meg nem érted. Hanem . . . igen, ott jó helyed lesz. Jöjj velem.

Megindult a leánykával (Lásd a képet a 36. lapon.) s a diák-sereg nagyot bámult, mikor Tivadar ilyen szokatlan vendéget vezetett közéjük. De mindenki nyájasan mosolygott a kis leánykára, kit pártfogója egy padhoz kísért, melyen két fiú ült.

— Itt jó helyed lesz, mondá. Ez a két fiú beteg volt, még nem szabad részt venniök a játékban, de majd megmagyarázgatnak neked mindent.

S a két fiúhoz fordulva, szólt:

— Ernő, Laczi, szoritsatok helyet ennek a kisasszonykának, aztán legyetek udvarias gavallérok, mulattasátok és amit nem ért a játék során, magyarázzátok meg neki!

A két fiú nagy készséggel ültette maga közé a kis vendéget és nagyon kedvesen, nyájasan viselkedett hozzá. Piroska jól tudta, hogy ezt legfőképp szives pártfogó-

jának k
lesz-e Z
a diáks
az a Zo

Egy i
rá, anny
folyama,
rázgatta
jobbára

— I
kisorsolá
nagyobb
Így má
győzelm
bajon, h
gőbb csa

— V
tatá La
zérkedik
legénység

És ép
patából
hogy ez
sítő-árus
levért. (I
sereg ha
sen pato
termett,
aztán n
tához:

— Ne
fiuk! Gy

Zajosa
aztán to
Ernő és
mind-ink

— Tiv
eldöl . . .

Csakug
a jeles v

jának köszönheti s titkon arra gondolt: lesz-e Zoltán valaha ilyen hatalmas vezér a diákság közt? De ugyan hol is marad az a Zoltán?

Egy ideig aztán nem igen gondolhatott rá, annyira lekötötte érdeklődését a játék folyama, melyet szomszédai folyvást magyarázgattak. Föltűnt neki, hogy Tivadar körül jobbára a kisebb fiuk vannak.

— Igen, magyarázta Ernő, mert a kisorsolásnál úgy hozta a véletlen, hogy a nagyobbak majd mind együvé kerültek. Így már előre is bizonyos lett volna a győzelmök; de hát Tivadar úgy segített a bajon, hogy ő maga vállalta el a gyöngébb csapat vezérségét.

— Valósággal föláldozza magát, folytatá Laczi. Mert akár mily ügyesen vezérekedik is, bajosan győzhet ilyen gyöngé legénységgel.

És épp ekkor egyik fiu a Tivadar csapatából oly ügyetlenül ütötte el a lapdát, hogy ez nem a cél felé röpült, hanem a hűsítő-árus asztalára pottyant és több üveget levert. (Lásd a képet a 37. lapon.) A diák-sereg hahotázott, de a hűsítő-árus mérgesen patogott. Ám nem sokáig. Tivadar ott termett, zsebébe nyult és megfizette a kárt, aztán nyugodt vidámsággal szólt csapatához:

— Nem baj no! De jobban vigyázzatok, fiuk! Győznünk kell!

Zajosan megéljenezték a nagy-lelkű vezért, aztán tovább folyt a játék. Ott a padon Ernő és Laczi, velök pedig Piroska is mind-inkább neki lelkesültek.

— Tivadarék fognak győzni!... Mindjárt eldől... Már megvan... éljen Tivadar!

Csakugyan a gyöngébb csapat győzött a jeles vezérlet segítségével s a diadalmas

tábor ujjongva éljenezte Tivadart. Eleinte Piroska is örült és lelkesedett az ő nyájas pártfogója dicsőségén; de hirtelen eszébe jutott valami: nem látja Zoltánt a győztesek közt.

— Ó, de hát hová lett Zoltán? sohajtá fájdalmasan.

Ernő oda szólt egyik közel álló fiunak:

— Pali te! Zoltánnak is köztetek kellett volna lenni, ugy-e? Miért nem játszott veletek?

— Tudom is én, felelt Pali foghegyről. Nem is nagyon törődünk vele. Láttam, amint a liget tulsó oldalán Gyulával sugottbúgott. Utoljára ki fog sülni, hogy Zoltán is csak olyan silány ficzkó, mint Gyula; akkor pedig jobb, ha nem is jön közénk.

Szegény Piroskának úgy a szívébe nyilaltak e szavak, hogy majd fölsikoltott. Zoltiról, az ő jeles bátyjáról, ily megvetően beszélnek! Hisz' ez szörnyiség, ez csunyaság, erre nem lehet okuk, joguk!

Izgatottan ugrott fel és sietve ment a liget alsó oldalára, amerre Pali mutatott.

(Folytatása következik.)

ARANY KALÁSZ.

»JOBBA a szomszéd közel, mint az atyafi távol«, — azt tartja egy ősi bölcs mondás. Jól teszi, aki meggondolja és követi. Azt tanácsolja ugyanis ez a bölcs mondás, hogy akiknek közelében élünk, akikkel mindennap találkozunk, azokkal éljünk jó barátságban, legyünk hozzájuk szivesek, figyelmesek. Mert baj mindenkit érhet és ha mi szorulunk gyors segítségre, kevés hasznunk van a távol élő atyafiakból, jó barátokból, akik nem jöhetnek segítségünkre; ellenben a jó szomszéd — az az bárki, aki közelünkben él, hamar kiránthat a bajból.

CSODÁLATOS UTAZÁSOK.

I.

Látogatás a föld sarkain.

(Képekkel a 41., 44., és 45. lapokon.)

MÁR leszállt az esti szürkület és Danika, kis szobája pamlagán dülöngélve, kedvetlenül bámult az ablakra. Nem látott oda-künn csillogó fehér ház-tetőket, hanem sűrű, nyirkos ködöt; az ereszeokről nem jégcsap lógott, hanem szennyes csöppek esdegéltek.

— Hát ez is tél? elégedetlenkedett Danika. Sem csuszkálni, sem hólabdával játszani, sem szánkázni! ... semmiféle téli mulatságba sem lehet kezdeni. Ugy látszik, az a vén Tél apó már kitanult a mesterségéből.

— Ohó, ohó, barátcskám! Ne ítélj oly hirtelen!

Mint ha az ablakon át kívülről mondta volna ezt valaki. Danika oda tekintett és csakugyan: megpillantott egy torzonzor fejét. Nagyon ismerősnek tetszett.

— Mint ha már láttam is volna ... igen ... mikor tavaly olyan érdekes kirándulásokon jártam éjente ... akkor egy izben Tél apó vitt magával. Tán ez is megint Tél apó?

— Eltaláltad! Szép tőled, hogy még emlékszel reám, de az nem szép, hogy úgy fél-vállról beszélsz rólam.

— Ó, megmagyarázom mindjárt, mentegetőzött Danika. Tessék csak beljebb kerülni!

— Köszönöm a szíves meghívást, de nem élek vele. Nem vagyok barátja a fűtött szobának; azt meg úgy is tudom, mi a panaszod. Itt, ahol ti éltek, be köll érnetek olyan téllal, amilyen jut; de ha meg akarsz győződni róla, hogy értem-e még a mesterségemet, hát látogass meg a saját birodalmamban.

— El is mennék én szívesen, csak tudnám, hol lakik Tél apó?

— Kis diák létedre tudhatnád, hogy a föld sarkán van az állandó lakásom.

— Igen, de melyiken? Mert van északi és van déli sark.

— Helyes! Látom, már tanultál valamit. De így azt is tudhatod, hogy otthon vagyok mind a két sarkon. Szívesen látlak, akár-melyiken keresel föl. Mindig otthon találsz; mert ha ellátogatok is ide, egy pillanat alatt már otthon termék. Majd utasítom a szolgálimat, hogy ha meg látnak, vezessenek hozzám. Tehát a viszontlátásig!

A torzonzor Tél apó eltűnt, Danika pedig törni kezdte a fejét, hogyan tegyen eleget a szíves meghívásnak. Mert ahol szívesen várják az embert, oda már csak illik ellátogatni.

— Voltaképp nincsen is mit gonodolkozni

rajta ...
 hogy mi ...
 ...
 árboczos
 a föld és
 lett, de
 fel volt
 csak meg
 — No
 mezők, je

jég-torlasz
 Nagy-nehe
 redek olda
 mély szak
 bukott, elb
 — Szer
 tál, meg, k
 Am nem
 meglepődés

rajta ... hajóra kell ülni. Olvastam én már, hogy minden sarki utazó így indult oda.

... És ott ringott Danika a három árboczos nagy hajón, mely gyorsan uszott a föld észak-sarki tája felé. Egyre hidegebb lett, de ettől Danika nem ijedt meg; jól fel volt öltözve. Hanem a hajó egyszerre csak megállt és a kapitány így szólt:

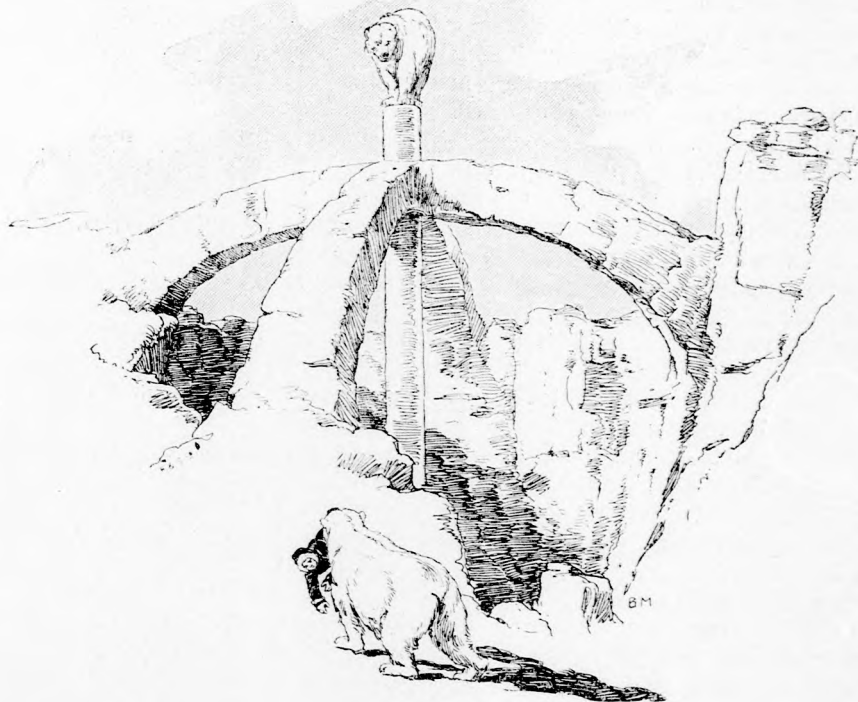
— No, tovább nem hajózhatunk. A jégmezők, jéghegyek elállják az utat.

— És itt már a föld sarkánál vagyunk? kérde Danika.

— Ó dehogy! Az még messze van, oda még eddig senki sem jutott el.

— Pedig nekem ott van dolgom.

A kapitány nevetett és rá sem hederített tovább. Danika azonban nem sokat tétovázott, hanem kiszállva a hajóból, megindult a jégmezőn. Egy kis darabon csak boldogult valahogy, de csak-hamar ház-magasságu

... A HEGYIBEN ÁLL. (Lásd a 43. lapon.)

jég-torlaszhoz ért. Ettől sem ijedt meg. Nagy-nehezen fölkapaszkodott, a tulsó meredek oldalon azonban megcsuszott és egy mély szakadékba zuhant. Mialatt lefelé bukkott, elbusultan gondolá;

— Szervusz neked, Danika! Alig indultál meg, kitöröd a nyakadat!

Am nem törte ki. Nagyon kellemes meglepődésére valami puha, meleg és ruga-

nyos bunda-félére esett és erről minden baj nélkül gurult a hóba. Annál nagyobb lett az ijedelve, mikor fölpillantott és látta, hogy amire pottyant, az semmi és senki más, mint egy bozontos jeges medve, aki nek — biz' az nem is csoda — csöppet sem volt inyére, hogy ilyen módon riasztották föl a szunyókálásából. Mérgesen ugrott is a négy talpára és Danika hűledezve gondolá:

— Nem tört ki a nyakam, de az a maczkó most leharapja a fejemet . . . az pedig körül-belül mind egy.

A jeges maczkó azonban, amint Danikához ért, hirtelen megállapodott és szaglászni kezdte magasból pottyant vendégét.

— Hm . . . Az lesz a . . . dörmögte. Szakasztott ilyennek irta le a gazdánk azt a Danika fiút.

— Az is vagyok . . . Én vagyok a Danika. Kérlek, Maczkó bácsi, vezess el Tél apóhoz a föld sarkára.

— Vezesselek? A magad lábán soha sem jutnál el oda. Nem is tudom, mit botorkálsz itt, ahol embernek semmi keresni valója. De ha már itt vagy, majd csak megsegítek egy kicsit. Ne ijedj meg!

Fogai közé kapta hátul a Danika bugyogóját, szép-óvatosan fölemelte, aztán megindult vele. Nem éppen a legkényelmesebb módja volt az utazásnak, amint ott lebegett; az első perczben pedig még egy nagy ijedelmén is kellett átesnie: a hajóról észre vették, hogy a medve viszi és több puskás utána iramodott, hogy megmentse.

— Jaj, ne löjjetek! kiáltá Danika. A magam jó-szántából megyek Maczkó bácsival.

A puskások hirtelenében nem tudták, mit tegyenek? Hát ha rosszul cséloznak s Danikát lövik agyon? Mialatt pedig ezen tanakodtak, a medve egy jég-hegy mögött eltűnt a fiúval.

Szaporán haladtak s a maczkó nem lankadt, de Danika szeretett volna pihenni. Tehát megpihentek egy jég-hegy tövében.

— Nagyon szépen köszönöm, Maczkó bácsi, hogy így fáradsz velem. Amint a tájéket látom, csakugyan nehezen boldogultam volna.

— Nehezen? Sehogy sem, barátocskám. Megpróbálták már többen fajtád-beliék, hogy eljussanak a föld sarkaihoz, de valamenynyien bele buktak, hehehe! Nem is fogja az ember soha elfoglalni a mi gazdánk birodalmát. A föld kerektségén mindenütt ur az ember, csak a föld két sarkán nem. Itt nem parancsol a világ leghatalmasabb királya sem. Ezt a mi fagyos hazánkat el

nem foglalhatja az egész világ összes hadserege sem. Itt nincsen sem fejedelem, sem törvény, sem fa, sem ember. Itt csak jég és hó van; ur az örök Tél apó és mi néhányan hű állatok vagyunk az alatt-halói.

— És nagy ez a ti birodalmatok?

— Két részben van: egyik itt északon, másik a föld ellenkező, déli sarkán. Együttvéve akkora része a földnek, hogy olyan nagy birodalom nincs is a ti unalmas meleg tájaitokon. Boszantja is az embereket, hogy itt nem ők az urak, hehehe! De mind hiába próbálnak benyomulni, épp csak a szélére bírnak eljutni az országunknak. A közép-pontját, a föld sarkát még senki sem látta.

— Messze van az?

— No, nem nagyon. A határtól, ameddig ember eljutott, lehet vagy száz mértföldnyire.

— Az már nem éppen nagy távolság!

— Nekem nem, de nektek embereknek eddigi tudományotokkal elérhetetlen. Persze, ha jeges medvék volnátok, mint én, eljutnátok oda. De ti szegény emberek mit tehettek? Megindul a legbátrabb kutató s egyszerre csak végtelen hó-mezőre ér, ahol házmagasságú hóba süpped és oda vesz. Ha ezt valamiképp megkerüli, jég-mezőre jut s azt hiszi, most már szépen haladhat . . . de egyszerre csak vége a jég-mezőnek, nyílt tenger vízéhez ér. Itt már hajóra volna szüksége. Ha valamely módon csónakot birt idáig czipelni és átkelt a vizen, óriási jég-hegységhez jut, melyen csak madár röpkölni lehetne át. Az ember pedig, ha végre valamiképp átvergődne is a tulsó oldalán, megint csak újra kezdené az egészet. Hónapok alatt alig pár mértföldnyire jut előre, az elesége elfogy, itt enni valót nem talál, a szörnyű hidegben keze-lába lefagy és ha idején vissza nem fordul, menthetetlenül elpusztul; a föld sarkához el nem jut.

— De kár! Pedig hallottam, olvastam, hogy a tudósok oly nagyon szeretnék tudni, milyen a föld sarka?

— Meghiszem, hehehe! No de téged elviszlek oda, mivel hogy a gazdánk úgy parancsolta.

— Jól ülnek.

— Ó p kadatt sz hegyen va molnom k

— Igaz

Maczkó

Danikát

hegyeken,

vizhez ért

medve bel

is frissecs

tett a ba

ültette D

aztán a f

— Hm

ti, Maczkó

vagytok, n

Ez a di

vének, s

ten dörmö

— No,

gazdánk. L

sen is vis

is járunk

Danika

vást lefelé

lanba eres

barátjának

— Jól

mert köze

csak tudoc

— Hog

— Kör

és déli ré

Ettél már

— De n

— No,

nem terem

még másf

hajóról ej

bekaptam.

az almáéh

dik, fönn é

behorpadás

a két sar

a föld ten

— Jól van! De talán inkább a hátadra ülnék.

— Ó persze! Hogy lepottyanj és a nyakadatt szegd, mikor valami meredek jég-hegyen kapaszkodom föl-felé? Be köll számolnom veled.

— Igaz. Hát csak folytassuk a régi módon.

Maczkó bácsi újra a fogai közé kapta Danikát és szaporán mentek odább, jég-hegyeken, jégvölgyeken át. Mikor nyílt vízhez értek, Danika megszeppent, hogy a medve bele ugrik, ez a fürdő pedig nagyon is frisseske lesz; de a medve okosan segített a bajon: egy uszó nagy jégtáblára ültette Danikát, ő maga a vízbe ugrott, aztán a fejével tolta előre a jégtáblát.

— Hm, szólt Danika. Ezen a tájékon ti, Maczkó bácsi, igazán különb legények vagytok, mint mi büszke emberek.

Ez a dicséret láthatólag jól esett a medvének, s amint kiértek a vízből, elégedetten dörmögte:

— No, nem bánom, hogy meghivott a gazdánk. Látom, derék fiucska vagy, szivesen is vizlek a föld sarkára. Már közel is járunk hozzá.

Danika észre vette, hogy most már folyvást lefelé mennek, mintha mély völgykatalanba ereszkednének. Meg is mondta medve barátjának.

— Jól látod, felelé ez. Ez azért van, mert közeledünk a föld sarkához. Talán csak tudod, milyen alakú a föld?

— Hogy ne? Gömb alakú.

— Körülbelöl. De nem egészen. Északi és déli részén egészen be van horpadva. Ettől már almát?

— De mennyit!

— No, én is ettem, bár itt mifelénk nem terem, mivel hogy nincsen alma-fa, de még másféle fa sem. Hanem egyszer egy hajóról ejtett valaki almát a vízbe s én bekaptam. No, hát a föld alakja körülbelöl az almáéhoz hasonlít, közepén kiszélesedik, fönn és lenn behorpad, az északi és déli behorpadás közepe pedig a sark-pont. És a két sark-pont közti egyenes vonal: az a föld tengelye.

— Jaj be szeretném azt a tengelyt látni!

— Amott mered ki ni! Épp a hegyben áll egy pajtásom. (Lásd a képet a 41. lapon.)

Négy águ jég-boltozatot látott Danika. A közepéből csillogó, sima jég-pillér nyult lefelé, fönt a pilléren pedig egy jeges medve állt.

— Csakhogy végre itt vagytok már! szólt a magasból. A gazdánk már türelmetlen.

Jelt adott lefelé s a következő pillanatban a pilléren villámgyorsan fölsuhanva tünt elő a vén Tél apó. Nagyon szivesen fogadta kis vendégét.

— Derék, hogy meglátogatsz. Remélem, semmi bajod sem esett utközben?

— Éppen semmi. Medve bácsi nagyon jó volt hozzám, meg is magyarázott egyet-mást.

— De úgy gondolom, már nincs magyarázatra és bizonyításra szükséged, hogy még értem a mesterségemet. Láttál havat, jeget eleget?

— De mennyit! Egész óriási birodalom, csupa hó-mezőből és jég-hegyekből. Mikor fog ez elolvadni?

— Soha.

— Jaj, hisz' az borzasztó! Hát ide soha sem süt a nap?

— Dehogy nem! Azaz, inkább csak világít, sütni bizony nem nagyon süt, mert ide már nagyon ferdén esnek a sugarai.

— Ferdén? És . . . hát . . . izé . . .

— Nem érted, ugy-e? Hehehe! Majd ha otthon leszel, próbáld meg valamely lángnál. Tartsd a tenyeredet párhuzamosan a lánghoz és nagyon fogod érezni a meleget. Aztán épp olyan távolságban, de ferdére hajlítva tartsd a tenyeredet s ekkor, bár a láng fénye rávilágít, meleget alig fogsz érezni.

— Ahá! . . . Kezdem érteni . . .

— Ugy-e? A nap meleg sugara egyenesen éri a föld középső részeit az egyenlítő tájékán s ott nagy a meleg; de amint a föld, gömbölyü levén, észak és dél felé elhajlik, mind-inkább ferdén kapja a nap

sugarát és így egyre kevesebb meleg éri. A föld két sarka tájkát pedig már egészen rézsutosan érik a sugarak és így itt már jóformán semmit sem melegítenek.

— Hát olyan formán van itt, mint nálunk télen, mikor azt mondjuk, hogy foga van a napnak, mert ragyog ugyan, mégis hideg van.

— Eltaláltad.

Mert nálatok is onnan van a téli hideg, hogy ebben az évszakban a földnek ez a fél-gömbje elhajlik a naptól és így ferdén kapja a sugarakat. No de most már bizonyosan meg is éhezted. Gondoskodnom kell, hogy harapni valód legyen. Pihenj egy sort, addig majd utána látok. Maczkó szolgálom, kíséred el vendégünket a palotába, hadd pihenjen egy kicsit. Fűteni mi bizony nem tudunk, de majd két medvének a hátára fekszel, így puhan és melegen is leszel.

Jégből épült, csillogó, pompás palotába vezették Danikát s ott a medvék hátán elnyújtózva szunyókált is jó sort. Arra ébredt, hogy az egyik maczkó sugva dörmögte a társának:

— Bőven hoznak zsákmányt. Nekünk is jut.

Danika kinézett az ablakon és látta, amint Tél apó, kezében hosszú lándzsával,

medvéktől vont szánkón hajtat elő, utána pedig még hárman jönnek, fókával tele rakott szánokon. (Lásd a képet a czimlapon.)

— Azok kicsodák? kérdé.

— Tél apó fiai: Dér, Fagy, Zuzmara urfiak.

Bár tűz nem volt, mégis kitűnő fókaszületet adtak Danikának ebédre. Közben így szólt Tél apó:

— Kenyérrel, gyümölcssel nem szolgálhatok, mert hóba, jégbe buzát vetni, fát ültetni nem lehet.

— Ó, hát semmi növény, sincs itt?

— Eppen semmi. A jég-ország szélén, ahol nyaranta négy-öt hétre részben mégis csak elolvad a hó, megterem egy kis zuzmó, mohaféle; de följebb már semmi, mert a föld soha sem szabadul meg a hó-takarótól, jég-pánczélától. Azért hát amott még megél a rén, mely beéri a zuzmóval is; de följebb a sark felé már csak néhány hus-évő állat élhet meg: a jeges medve, a sarki róka, no meg persze a vízben tanyázó fóka; mert hal itt is van

ám a vízben és a jeges-medve is abból él, bár néha egy-egy fókát is nyakon csíp, mikor ez a vízből kikapaszzkodik a jégre pihenni.

— No, kedves Tél apó, ne vedd zokon, de akkor már mégis csak jobb nálunk,

... SEBESEN CSUSSZANTAK LE.

(Lásd a 46. lapon.)

ahol egyé
csak hal
godban, a

— Meg
megjárjuk

rosan elővar
megláthat
megérteti
kimeredő p

ahol egyéb harapni való is akad, nem csak hal és fóka. De talán a másik országban, a föld déli sarkán, egyéb is akad?

— Megmutatom azt is. Rövid idő alatt megjárjuk. Lecsusszanunk a föld tengelyén.

— Én azt hittem, hogy a földnek nincs igazi tengelye, azt csak úgy képzelni kell.

— Nagyon helyesen gondoltad. De így aztán hiába jöttél volna a föld sarkára, nem látnál semmit. Azért hát most hama-

... LOBOGVA VERŐD-
TEK ÖSSZE FÉNYSUGA-
RAK.

(Lásd a 46. lapon.)

rosan elővarázsoltam olyan tengelyt, melyet megláthatsz, megmarkolhatsz és mely jól megérteti veled a föld forgását. Ezt a kimeredő pillért tekintsd tehát a föld ten-

gelyének, mely innen északról a földgömb közepén át végig nyulik egészen az ellenkező oldalig s ahol ott kiér, ott van a déli sark. E tengely körül fordul meg a

föld minden huszonnégy órában egyszer. De ezt majd megtanulod az iskolában. Most látogassunk el a déli országomba.

— Jaj, de fogok-e tudni jól belefogózni abba a tengelybe?

— Biz' az kétséges, mert gyorsan kell csusszanni. No, megsegít Maczkó szolgám. Kapaszkodjál a nyakába, ő majd lehoz utánam.

Oda mentek a tengelyhez. Tél apó átka-rolta és csuszni kezdett lefelé, utána pedig a maczkó Danikával. Oly sebesen csusszantak le. (Lásd a képet a 44. lapon.), hogy Danika alig bírta magát a medve nyakán tartani. Szerencsére csak egy szempillantásig tartott az egész s már ott voltak a déli sarkon.

— No's, nézz jól szét, mit látsz?

— Csak havat és jeget, épp úgy, mint amott az északi sarkon.

— Ugy-e? És ez is örök jég, örök hó, soha el nem olvadó. Ez a déli birodalmam pedig nagyobb, mint az északi; ide még annyira sem bírnak az emberek behatolni, mint az északiba. Láthatod tehát, barátocskám, hogy a földgömb nagy részén ur vagyok. És örvendj, hogy hozzátok csak rövid időre látogatok el, mert ahol én sokáig uralkodom, ott nincs élet, csak hideg dermedtség és halál. No, most térjünk vissza az északi sarkra, ott még látsz valamit.

Épp oly gyorsan, amint jöttek vissza is csusszantak s mikor kiértek a szabadba, Danika azt látta, hogy . . . semmit sem lát.

— Már beesteledett, mondá. Most már nem láthatok semmit, várunk köll reggelig.

— Akkor ugyan sokáig várnál. Mert beállt a sarki éj, mely eltart néhány hétig. Addig folyvást éjszaka lesz.

— Jaj! Hát hova lett a nap? kérdé Danika ijedten.

— Ott van az a maga helyén, de a föld úgy elhajlott tőle, hogy a nap sugara nem fér ide a mi tájékunkra. Mint ha gyertyától oldalt gömböt tartanál és aztán alfelé hajlitanád? Ugy-e, akkor a felső része sötétbe kerülne?

— Persze . . . értem. De nálunk otthon éjjel legalább lámpást gyujtanak!

— No, lámpásunk nekünk is van, különb a tiéteknél. Várj csak, mindjárt kigyul. Olyan kivilágítást ti nem tudtok csinálni. Nézd, már kezdődik.

Ott álltak a Tél apó jég-palotájának a lépcsőjén. Fönn az égen egyszerre csak vöröses fényű csík ragyogott fel, a kis csikból rövid idő alatt nagy ív lett melyből lobogva verődtek ki hosszú fény-sugarak. (Lásd a képet a 45. lapon.) elborítva az egész eget és olyan világosságot terjesztve, hogy talán még olvasni is lehetett volna mellette. A tűz-vörös láng-sugarak hosszan, messzire cikáztak végig az égbolton, mint valami csoda tüzi-játék.

— Jaj de szép! kiáltá Danika. Mi ez?

— Ti emberek északi fénynek, tudományos néven *aurora borealis*nak nevezitek s azt hiszitek, hogy a légköri elektromosság okozza. De biztosan nem tudjátok. No, én pedig meg nem mondom, mert még kifecegnéd. Elég az, hogy mikor beáll országomban a több-heti éj, ez pótolja a nap világát. Ugy-e különb, mint a ti utcai lámpásotok?

Danika addig nézte, hogy szinte káprázott a szeme. Behunyta tehát, de ekkor meg olyan bágyadás fogta el, hogy majd eldőlt. Még hallotta azonban, mikor a vén Tél apó így szólt:

— Ugy látom, elfáradt a kis vitéz. No, haza viszem, ugy is arra felé megyek; viszek neki egy kis havat és fagyot, legyen téli multságuk.

Meg is tette, amit ígért. Mert Danika otthon ébredt föl a pamlagon s amint kitekintett, látta, hogy javában kavarog a hó-förgeteg.

— Jaj de jó! És az is jó, hogy csak pár hétig tart, nem úgy mint a föld sarkain, örökké!

B A R N A É S S Z Ö K E.

- Találós rimekben. -

A Lilike és Jolánka
Két kedves vidám *Lilike és Jolánka*
Ölelgetik egymást szépen,
Ahogy látszik is e *Lilike és Jolánka*

Az a barna, a nagyobbik:
Pezseg, ugrál, pajkos *Lilike és Jolánka*
Az a szöske, a kisebbik:
Az enyhébb, a sze *Lilike és Jolánka*

Két-egy testvér e két lányka,
A Lilike és *Lilike és Jolánka*
Ist n engem, ha tethetném,
Mind a kettőt meg *Lilike és Jolánka*

(A kijegyzett pontok számának egyezni kell a kitalálendő szó betűinek számával. Ez esetben a két betűjü mással-hangzók két betű-számba mennek.)

A megfejtők név-sorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Gyermek-álmok.“

Pompás színes képes-könyv, Kozma Andor verseivel.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LVI. köt. 1-ső számában közölt kép-rejtvény megfejtése:

„A megfejtő jutalma Forgó bácsi könyvtárának egy önálló kötete.“

Helyesen fejtették meg: Lenkei Margit, Singer Vilma és Ottó, Zsigmondy Jenő, Just Kriszti és Ilona, ifj. Némethy Károly, Astleithner Teréz és Arthur, Dobrovits Margit, Fried Ernő és Béla, Szilassy Málka, Ida és Pista, Herczeg Ilonka és Albert, Tószögi Magda és Iván, Ringer Lilike, Kis Károly, Hajdu József, Gyermek Kálmán, Singer Ottó, Jekelfalussy Gizike (Kinek az írása? F. b.) Okolicsányi Marcsa, Weber Szeréna és Józsi, Hiesz Ferike, Hampel Ferencz, Szinyei-Merse Jenő, Gyurkovich Gyula, Cséry Ilonka, Radó Pista (Hiszem, hogy hova-tovább mind inkább meg fogod szeretni a »Kis Lap«-ot. F. b.) Beck Ernő, Eötvös Helénke, Fabianics Béla, Wolf Győző, Krivány Dénes és Jankó, Lamprecht Ferencz, Sier Friczi, Vajda Marietta és Feri, Graefl Paula és Márta, Hajdu Margitka, Kováts Piroska, Horváth Elemér, Gaszner Ilke, Gáldonyi Mariska és Miklós, Ernyei Anna és Mihály, Makay Renée, Madarász György, ifj. Buday Ákos, Hegyessy Gyula, Pap Mariska, Fleischmann Erzs, Ebeczky Gabriella, Berczelly Edith, Marsovszky Imre és Gyula, Mérey Ágosta, Sass István, Breszlauer Blanka, Abeles Róza, Ida és Emil, Kresz Károly, Deutsch Hedi, Heumann Ödön, Schwarz Magda, Szécsi Jenő, Fáy Endre, Hager Ottó, Máriássy Anna és Ila, Lányi testvérek, Daczó Margitka, Pórszász József, Badics Gizi, Szarvady Jenő, Bettelheim Leo, Adler Lajos, Szabó István, Czeizner László, Somogyi testvérek, Molnár Ferencz, Diemár Kálmán, Engelmann Jenő, Gere Gizella, Kloos Gizella, Árkosi Ferike, Herzfeld Ella, Paukovich Csilla, Andreánszky István, Kovalóczy Rudi, Basch Andor, Kocsis Zoltán, Balogh Andorka, Pless Miklós és Dezső, Némegy Annuska és Mariska, Deutsch Irma, Kristóffy Andor, Waldmann testvérek, Nyári László, Patterson Margit és Orsolya, Szukováty Imre, Reztsek Erzsike és Gyula, Jelinek Lajos, Weinberger Gyula, gróf Degenfeld Ilka, Záborszky Mariska és Dezső, Fáy Ilonka, Weisz Béla, Fazekas Ida és Piroska, Robitsek Anna, Markovics Ignác, Erdős József és Ödön, Sugár Kálmán, Pilz Erika és Felice, Feldmann Gyula, Szigeti testvérek, Virág Rózsika és Juliska, Lamberger István, Habinay Iván, Nékám István és Ervin, Nyiró Boriska, Flór Anna, Dobay Andor, Lányi Andor, Kovács Emilia, Török Ella, Wallfisch Irén, ifj. Polnitzky Lajos, Basch Bözsike (Elkerülte a figyelmedet, hogy én a sima, tehát nem tépett szélű papirost követelem? F. b.), Leszkay Mici, Veress Gizike, Weisz Mariska és Sándor, Polgár testvérek, Spitzer Laczi, Nagy Béla, Murgu Jancsi, Bogyay Ernő, Kerpely Jenő (Olvas.

hatón ird a nevedet. *F. b.*) Kovács Mariska, Esterházy Erzsébetke, Kalmár Rózsika, Fidler Jolánka, Bódy Ödön, Győry Sarolta, Hollós László, Spitz Janka, Przybilla Jenő, Kunetz Ella, Benedek Dávid, Spitzer Jolán és Fánika, Szmracsányi Imre, Hollaky Ferencz, Nagy Kálmán, ifj. Münnich Aurél, Okolicsányi Erzsike és Ida, Takáts testvérek, Csetényi Erzsike és Andor, Magassy Emil, Hutter Lajos, Fekete Kálmán, Horváth Margitka, Szirmai József, Preisach Frida, Kossaczky Gyula, Khuen-Héderváry Károly, Kazy Livia, Kálvin Erzsike, Forgách Erzsébet, Krausz Pali (Örömmel fogadlak téged is kis hiveim nagy táborába. *F. b.*), Pessl Lipót (Beteg vagy-e? Mert csak betegőt fogadom el a czeruzával irt levelet. *F. b.*), Grubits Mariska, ifj. Szávoszt Kálmán (részben), Koronthály Zoltán, Draskovits Miczi, Micsinay István, Ránzai Anna, Margitay testvérek, Csipkay Jánoska, Csomasz Laczika, Angyal Irma, Magay Berta, Udvardy Rafaela (A címzés helyes. *F. b.*) Erzsébet-városi állami óvoda, Pekáry Ilonka, Strasser József, Zombory Margit és Géza, Szirmai Jóska, Balogh Erzsike, Thassy Kristóf, Kövesi Jenő, Kun Annuska, Grünbaum Margitka, Csernovics Gyuri, Mándy Thyra, Ghyecz János, Könyöki Ilona, Masjon Márta és Vili, Ziegler Gizike, Hajnik Ilonka, Glückseel Irénke és Rajnárdka, Erdős Emma, Corinna és Ilonka, Krajsovics Paula, Ottó és Sándor, Széphegyi Ferencz, Vancsó Anna, Kégl Margit, Kácsér Ella, Baronyi Bandi, Gyöngyössy Zoltán, Wezter Béla, Markó Erzsike, Zádor György, Szabó Imre.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertes lett *Hutter Lajos, Kolozsvárott*, kinek a jutalom-könyvet (*»Fény és bor«*, történelmi elbeszélések, az ifjuság számára írta *Remellay Gusztáv*, két könyvnyomatú képpel, színes kemény táblába kötve) a kiadóhivatal megküldi.

A *»Kis Lap«* LIV. köt. 1-ső számában függőben maradt jutalom nyertesei: *Erdős Emma, Corinna és Ilonka, Sopronban*. Előfizetői voltak az igazolván, a jutalom-könyvet részökre a kiadóhivatal megküldi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szappanos Dávid. Hajdan Vepelét és Debrő híres volt illatos, jó dohányjáról. De amióta mennyiségre megy a termelés: úgy Vepelét mint Debrő kiesett az ő régi, nagy híreből. Leírásodra, mikor kapója jön, sort is kerítek. — **Erdős-Thiringer testv.** Az 1-ő számúnak 3-ik kockájából ér derül ki s nem ész. A 2-ik feladvány 2-ik sorának utolsó kockájából *n*, tehát *Elemén* s nem *Elemér* tűn ki. Ezeken könnyű szerrel változtathatnátok. A katona-versben van kedves tréfás hang, de egészben még alkalmatlan a közlésre. — **Takáts Klementina.** Mentül előbb örvendeztess meg azzal a kedves ujsággal, hogy ugy

magad, mint testvérkéd kiépültetek a bajból. Annak a könyvnek az elnyerése szerencse dolga. — **ifj. Szász Domonkos.** A mult év októberének 17-én közölt rejtvénynek most küldöd be a megfejtését? Az ilyen kései megoldásnak sem értelme, sem értéke. — **Margitay test.** Ha már elárultak előttetek, nincs okom tagadni. — **Draskóczy Lajos.** Finom érzésű, okos leveledben amolyan fájdalmas örömmel tellett. Nem is kívánhatok neked jobbat mint azt, hogy mentül előbb szabadon és bátran léphess, hogy részese lehess a fiatal koroddal járó kedves mulatságoknak (lapda-játék, korcsolya, lovaglás) melyeknek még most hijával vagy. Öszinte érdeklődéssel vettem a biztató hirt, melynek az lesz a legszebb megerősítése, ha egyszer csak betoppansz hozzám az új műhelybe, vagy akár előbb is. A jó Isten szerezze! Simán folyó, értelmes elő adású soraidból ítélve: a két csacsítok históriáját ügyesen meg fogod írni, sőt ha »arczképöket« beküldöd, még meg is rajzoltatom őket. — **Török Ella.** Helyesen szerkesztett s elmés a rejtvényed. — **Wallfisch Irén.** Sok abban a kiirt szótag s ezért tulságosan könnyű. — **Könyöki Ella.** A kérdéztett R. Alma már kinőtt a *»Kis Lap«*-olvasók sorából. A kiadóhivatal szerint lakó-helye: Schloszwinkel, u. p. Meran (Tirol.) — **Egerből** az utóbb közölt rejtvények helyes megfejtését vettem egy kis szeleburditól, aki megfeledezett róla, hogy a nevét is oda jegyezze. Ki vagy? — **Somogyi testv.** Örvendő olvasom, hogy a kis Bélát most harmadikul fogadtátok magatok közé. Mielőbb szeretném venni annak híret, hogy a füeska meggyógyult. — **ifj. Buday Ákos.** Az írással meg vagyok elégedve. Bezzeg az a rongyos papiros! . . . Ezen tul, meg vagyok győződve felőle, gondot fogsz fordítani erre is. — **Esterházy Erzsébetke.** Fordulj a Singer és Wolfner féle könyvkereskedéshez: Andrassy-ut 10. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Szilágyi Eliz (Rác-Keve) *Szepessy Margittal.* — *Kresz Károly* (Budapest Súlyom-utca 9) *Haydin* Istvánnal és *Kristóffy Andorral.* — *Basch Andor* (Budapest, Városerdei fasor 31. sz.) *Preisach* Fridával. — *Molnár Ferencz* (Körmöczbánya, Alsó-utca 55.) *Przybilla Jenővel.*

JÓ SZÍV.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére: *Kászonyi Stefike* 50 kr. — *Zorkóczy Atala* és *Sára* baba-gyűjtése: 2 frt. 14 kr. — *Pick testv.* (Marcel, Imre és Egon): 2 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.

F. b.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.